

Леонідова Лілія Василівна*аспірантка кафедри публічної служби та права
Інституту публічної служби та управління
Національного університету «Одеська політехніка»***Leonidova Liliia***PhD Student at the Department of Public Service and Law
Institute of Public Service and Administration
National University "Odesa Polytechnic"
ORCID: 0009-0000-3229-2042*

DOI: 10.25313/2617-572X-2026-3-68-19

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА ЩОДО ЗАХИСТУ ПРАВ ЖІНОК В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ТА НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

STATE POLICY ON THE PROTECTION OF WOMEN'S RIGHTS IN UKRAINE: PROBLEMS AND DIRECTIONS FOR IMPROVEMENT

Анотація. Вступ. Захист прав жінок в Україні є важливою складовою сучасної державної політики, що набуває особливого значення в умовах повномасштабної війни, соціальної вразливості населення, економічної нестабільності та інституційної фрагментації. Попри наявність розвиненої нормативно-правової бази у сфері гендерної рівності, недискримінації, запобігання та протидії домашньому та гендерно зумовленому насильству, на практиці зберігається розрив між формальним правовим регулюванням і реальною спроможністю державних інституцій забезпечити ефективний захист прав жінок. Це зумовлює необхідність наукового осмислення чинних механізмів державної політики, виявлення їхніх обмежень та визначення пріоритетних напрямів удосконалення.

Мета. Метою дослідження є обґрунтування напрямів удосконалення державної політики щодо захисту прав жінок в Україні на основі поєднання нормативно-правового аналізу, опрацювання офіційних статистичних та аналітичних джерел, а також результатів авторського експертного опитування.

Матеріали і методи. Матеріалами дослідження є: 1) нормативно-правові акти України у сфері забезпечення рівних прав і можливостей жінок і чоловіків, запобігання та протидії дискримінації, домашньому та гендерно зумовленому насильству; 2) державні стратегії, програми та інші програмно-управлінські документи; 3) офіційні статистичні та аналітичні матеріали Національної поліції України, Міністерства внутрішніх справ України, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, а також міжнародних організацій; 4) результати авторського експертного опитування, проведеного в липні–серпні 2025 року серед представників професійного та громадського середовища Одеської області (n = 317). У процесі дослідження використано методи кількісного та якісного соціологічного аналізу.

Результати. У статті встановлено, що чинна державна політика щодо захисту прав жінок в Україні має сформоване правове підґрунтя, однак її результативність обмежується несталим фінансуванням, нерівномірністю доступу до спеціалізованих послуг, недостатньою координацією між центральними та місцевими органами влади, низьким рівнем інституційної довіри та фрагментарністю системи даних. На основі експертного опитування з'ясовано, що найбільш проблемними сферами залишаються ринок праці, політичне представництво, правоохоронна система та профілактика насильства щодо жінок. Визначено, що пріоритетними напрямками удосконалення політики є посилення відповідальності за дискримінацію та насильство, розширення доступу до правової, психологічної та соціальної допомоги, розвиток притулків і кризових сервісів, впровадження гендерно орієнтованої освіти, посилення економічної самостійності жінок, гендерно чутливе бюджетування та запровадження системи індикаторів результативності у державних програмах. Запропонований комплекс заходів може бути використаний для вдосконалення законодавчих, інституційних та управлінських механізмів у сфері захисту прав жінок.

Авторське право © Автор(и). Це стаття з відкритим доступом, що розповсюджується відповідно до умови ліцензії Creative Commons Attribution Ліцензія 4.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>)

Перспективи. Перспективи подальших наукових досліджень пов'язані з розробленням системи кількісних і якісних індикаторів оцінки ефективності державної політики щодо захисту прав жінок на національному та регіональному рівнях, проведенням порівняльних регіональних досліджень, а також із поглибленим аналізом нових форм гендерно зумовленого насильства, зокрема цифрового насильства, та механізмів державного реагування на них. Це сприятиме переходу від переважно нормативно-описового підходу до evidence-based governance у сфері забезпечення прав жінок в Україні.

Ключові слова: права жінок, державна політика, гендерна рівність, дискримінація, домашнє насильство, гендерно зумовлене насильство, публічне управління, експертне опитування.

Summary. Introduction. The protection of women's rights in Ukraine is an important component of contemporary public policy and is gaining particular significance under conditions of full-scale war, social vulnerability of the population, economic instability, and institutional fragmentation. Despite the existence of a well-developed legal and regulatory framework in the areas of gender equality, non-discrimination, prevention of and response to domestic and gender-based violence, in practice there remains a gap between formal legal regulation and the actual capacity of public institutions to ensure effective protection of women's rights. This creates a need for a scholarly understanding of the existing public policy mechanisms, the identification of their limitations, and the determination of priority directions for improvement.

Purpose. The purpose of the study is to substantiate directions for improving public policy on the protection of women's rights in Ukraine through a combination of legal and regulatory analysis, the examination of official statistical and analytical sources, and the results of the author's expert survey.

Materials and Methods. The materials of the study include: 1) legal and regulatory acts of Ukraine in the field of ensuring equal rights and opportunities for women and men, prevention of and counteraction to discrimination, domestic violence, and gender-based violence; 2) state strategies, programmes, and other policy and administrative documents; 3) official statistical and analytical materials of the National Police of Ukraine, the Ministry of Internal Affairs of Ukraine, the Ukrainian Parliament Commissioner for Human Rights, as well as international organizations; 4) the results of the author's expert survey conducted in July–August 2025 among representatives of the professional and civil society communities of Odesa region (n=317). The study employed methods of quantitative and qualitative sociological analysis.

Results. The article establishes that the current public policy on the protection of women's rights in Ukraine has a developed legal foundation; however, its effectiveness is constrained by unstable financing, unequal access to specialized services, insufficient coordination between central and local authorities, a low level of institutional trust, and the fragmented nature of the data system. Based on the expert survey, it was found that the most problematic areas remain the labor market, political representation, the law enforcement system, and the prevention of violence against women. It was determined that the priority directions for improving policy include strengthening liability for discrimination and violence, expanding access to legal, psychological, and social assistance, developing shelters and crisis services, introducing gender-oriented education, enhancing women's economic independence, gender-responsive budgeting, and implementing a system of performance indicators in government programmes. The proposed set of measures may be used to improve legislative, institutional, and administrative mechanisms in the field of protecting women's rights.

Prospects. The prospects for further research are connected with the development of a system of quantitative and qualitative indicators for assessing the effectiveness of public policy on the protection of women's rights at the national and regional levels, conducting comparative regional studies, as well as a more in-depth analysis of new forms of gender-based violence, in particular digital violence, and state response mechanisms to them. This will facilitate a shift from a predominantly normative-descriptive approach to evidence-based governance in the field of ensuring women's rights in Ukraine.

Key words: women's rights, public policy, gender equality, discrimination, domestic violence, gender-based violence, public administration, expert survey.

Постановка проблеми. Захист прав жінок в Україні є не лише складовою правозахисного порядку денного, а й важливим індикатором якості державного управління, соціальної стійкості та спроможності інституцій реагувати на комплексні кризи. В умовах повномасштабної війни питання гендерної рівності виходить за межі класичного дискурсу рівних прав і можливостей та набуває безпекового, соціального, економічного й демографічного виміру. Жінки несуть непропорційно високе навантаження у сфері догляду, стикаються з ризиком втрати доходу, вимушеним переміщенням, зростанням домашнього та цифрового насильства, а також із бар'єрами доступу до правової, психологічної та соціальної допомоги. Попри те, що в Укра-

їні сформовано розвинений нормативний каркас захисту прав жінок, включно з конституційною гарантією рівності, спеціальним гендерним і антидискримінаційним законодавством, ратифікацією Стамбульської конвенції та програмними документами у сфері протидії насильству, проблема полягає не стільки у відсутності норм, скільки у слабкій керованості їх виконання. На практиці це проявляється через нестале фінансування, неповну міжвідомчу координацію, нерівномірність доступу до сервісів у громадах і фрагментарність статистичних даних, особливо після 2021 року.

Таким чином, наукова проблема полягає у необхідності перейти від опису окремих правових інструментів до системного аналізу державної політики

як цілісного контуру «право — інституції — фінансування — послуги — дані — підзвітність». Саме в цій логіці доцільно оцінювати, наскільки чинні механізми реально забезпечують захист прав жінок, які елементи політики працюють недостатньо ефективно та які управлінські рішення мають пріоритет у воєнний і повоєнний період.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Значний внесок у дослідження проблем гендерної рівності, захисту прав жінок, протидії дискримінації та насильству щодо жінок зроблено як українськими, так і зарубіжними науковцями, а також міжнародними організаціями та аналітичними центрами. Теоретико-методологічні та концептуальні засади державної гендерної політики в Україні були закладені, зокрема, у працях К. Б. Левченко [1], яка розкриває питання визначення, формування та управління гендерною політикою, а також Т. М. Мельник [2], яка досліджує гендер у політиці та проблематику формування суспільства гендерної рівності. Інституційні механізми реалізації гендерної політики в Україні проаналізовано у дослідженні М. Корюкалова «Гендерна політика та інституційні механізми її реалізації в Україні» [3], де увагу зосереджено на організаційних та правових елементах державного механізму забезпечення рівності. Питання адміністративно-правового регулювання гендерної політики висвітлені у працях О. С. Кравченко [4], яка досліджує функції та принципи такого регулювання, а також А. В. Назарчук [5], яка розглядає змістовно-понятійні характеристики гендерної рівності у державній службі. Суттєве значення для аналізу політичного представництва жінок та гендерних бар'єрів у владній сфері мають праці Тамари Марценюк [6], зокрема публікація «Українська політика — іменник нежіночого роду?», а також її ширші дослідження гендеру, політики та жіночого активізму в Україні [7]. Економічний вимір гендерної нерівності, передусім на ринку праці, досліджено у роботі Анастасії Табанової [8] щодо гендерної рівності на ринку праці України та Одеської області. Проблеми насильства щодо жінок, зокрема вплив гендерних стереотипів на його поширення, аналізуються у публікації Н. Коляди, Т. Кочубей, Н. Левченко та А. Войтовської [9], де підкреслюється взаємозв'язок між патріархальними нормами, віктимблеймінгом і недостатньою ефективністю механізмів реагування. Водночас важливу емпіричну основу становлять офіційні аналітичні й статистичні джерела — звіти Національної поліції України [10–12], матеріали МВС [13], щорічні доповіді Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини [14], гендерний моніторинг виборів [15], а також міжнародні документи CEDAW [16], EU4Gender [17] та WHO [18], які дозволяють оцінити масштаби насильства, політичного представництва та економічної нерівності жінок в Україні. Разом з тим залишаються недостатньо розробленими питання

комплексного поєднання правового, інституційного, сервісного та статистичного вимірів державної політики щодо захисту прав жінок, а також оцінки її ефективності в умовах воєнного часу. Недостатньо дослідженим залишається і те, як професійне та експертне середовище оцінює дієвість чинних механізмів і які напрями їх удосконалення вважає пріоритетними. Саме на подолання цих прогалин і спрямоване дане дослідження.

Метою статті є обґрунтування шляхів удосконалення державної політики щодо захисту прав жінок в Україні на основі поєднання нормативно-правового аналізу, вторинного опрацювання офіційних статистичних та аналітичних джерел і використання результатів авторського експертного опитування.

Для досягнення поставленої мети вирішуються такі завдання: 1) охарактеризувати чинну нормативно-інституційну рамку захисту прав жінок в Україні; 2) оцінити актуальні статистичні параметри у сферах насильства, політичного представництва та економічної рівності; 3) проаналізувати результати експертного опитування щодо сприйняття якості державної політики; 4) виявити ключові policy gaps у сфері реалізації прав жінок; 5) сформулювати комплекс практичних рекомендацій для законодавчого, виконавчого та громадського рівнів.

Виклад основного матеріалу. Нормативно-правова база захисту прав жінок в Україні має багаторівневу структуру. Її конституційним фундаментом є стаття 24 Конституції України, яка закріплює рівність прав жінки і чоловіка та вимагає створення умов для поєднання праці й материнства, охорони праці, правового захисту та інших механізмів рівності [19]. Рамкове підґрунтя становить Закон України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків», який формалізує зміст державної гендерної політики, визначає принципи рівності та відповідних уповноважених суб'єктів [20]. Паралельно діє загальна антидискримінаційна рамка, закріплена у Законі України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні» [21]. Найбільш деталізованим сегментом сучасної політики є протидія домашньому та гендерно зумовленому насильству. Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» закріпив спеціальний режим захисту постраждалих осіб, а ратифікація Стамбульської конвенції [22] у 2022 році створила для України жорсткіший міжнародний стандарт щодо prevention, protection, prosecution та integrated policies [23]. Подальший розвиток цієї лінії відбувся у 2024 році, коли було ухвалено зміни до Кодексу України про адміністративні правопорушення та інших законів України у зв'язку з ратифікацією Конвенції Ради Європи, а також спеціальний закон щодо правового і соціального захисту осіб, постраждалих від сексуального насильства, пов'язаного зі збройною агресією Російської Федерації проти України [24].

Інституційно цей правовий блок підсилюється підзаконними та стратегічними механізмами. Постанова Кабінету Міністрів України № 658 визначає порядок взаємодії суб'єктів, які здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі [25]. Указ Президента України № 398/2020 започаткував невідкладний політичний імпульс до розбудови системи реагування [26]. Державна соціальна програма запобігання та протидії домашньому насильству та насильству за ознакою статі на період до 2025 року закріпила набір заходів, виконавців і орієнтовні бюджети [27]. Державна стратегія забезпечення рівних прав і можливостей жінок і чоловіків на період до 2030 року [28], стратегія подолання гендерного розриву в оплаті праці [29] та Національний план дій з виконання Резолюції Ради Безпеки ООН 1325 формують ширший policy-context, у межах якого гендерна рівність розглядається як наскрізний принцип публічного управління [30].

Однак сформована правова архітектура не означає автоматичного забезпечення результату. Навпаки, аналіз свідчить, що ключова проблема державної політики полягає у розриві між наявністю правових норм і реальною спроможністю інституцій довести їх до рівня послуг, профілактики, відновлення прав та вимірюваного впливу. Це підтверджується як міжнародними спостереженнями CEDAW, так і національними статистичними та опитувальними даними.

Публічно доступні дані правоохоронних органів і правозахисних інституцій підтверджують масштаб проблеми домашнього та гендерно зумовленого насильства. У 2018 році Національна поліція України зафіксувала 115 473 зареєстровані заяви та повідомлення про правопорушення, пов'язані з домашнім насильством [10]. У 2020 році цей показник зріс майже до 209 тис. заяв про сімейне насильство, що на 47% більше, ніж у 2019 році [11]. У 2023 році МВС комунікувало понад 291 тис. зареєстрованих фактів домашнього насильства, що на 20% перевищувало показник попереднього року [12]. У річному звіті Національної поліції за 2024 рік зазначено 195,2 тис. заяв і повідомлень про події, пов'язані з домашнім насильством, близько 150 тис. адміністративних протоколів та 2,8 тис. кримінальних проваджень [13]. Навіть із урахуванням певної методологічної непорівнюваності окремих метрик ці показники свідчать про стабільно високе навантаження на систему реагування.

Соціальний вимір проблеми простежується у статистиці звернень по допомогу. За даними, наведеними в щорічній доповіді Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, у 2020 році по допомогу з приводу домашнього насильства звернулося 211 362 особи, що на 62% більше, ніж у 2019 році [14]. Це означає, що поліцейська реєстрація відображає лише частину фактичного навантаження, тоді як реальний попит на соціальні, психологічні

та правові сервіси є значно ширшим. Додатковою проблемою є недоповідомлення, що особливо стосується сексуального насильства та дискримінаційних практик, про що прямо наголошує Комітет CEDAW [15]. Не менш важливим є вимір політичного представництва. Профіль EU4Gender фіксує, що у Верховній Раді України IX скликання жінки становлять 21% складу парламенту [16]. На місцевому рівні за даними Центральної виборчої комісії у 2020 році частка жінок серед обраних депутатів місцевих рад становила 36,84%, а серед голів громад — 16,56%, тоді як у 2015 році відповідні показники були вищими — 49,53% і 31,36% [17]. Такі дані свідчать про те, що формальна інституціоналізація гендерної рівності не ліквідувала бар'єри до входження жінок у сферу прийняття рішень і контролю над ресурсами. У сфері економічної рівності репрезентативним індикатором залишається гендерний розрив в оплаті праці. За профілем EU4Gender, у 2015 році він становив 26%, а у 2021 році — 18,6% [18]. Формально це означає певне скорочення розриву; однак міжнародний профіль прямо вказує, що після початку повномасштабного вторгнення офіційна статеворозподілена статистика стала менш доступною, що створює «сліпу зону» для доказового управління. Отже, навіть у тих випадках, коли політика декларує стратегічне скорочення нерівності, її моніторинг ускладнюється дефіцитом даних, а отже — і дефіцитом своєчасної корекції управлінських рішень.

Авторське експертне опитування дозволяє перейти від агрегованих державних показників до оцінок тих груп, які безпосередньо взаємодіють із проблемами гендерної рівності на рівні щоденної практики.

Дизайн дослідження. Дослідження має прикладний характер і базується на соціологічному опитуванні експертної та цільової аудиторії, спрямованому на аналіз стану забезпечення прав жінок в Україні, виявлення викликів та формування рекомендацій для вдосконалення державної політики у сфері протидії дискримінації та насильству.

Анкетування проводилося онлайн (Google Forms / e-mail-розсилка) у липні–серпні 2025 року. Тривалість заповнення анкети становила 7–10 хвилин. Участь була добровільною та анонімною; перед початком опитування респонденти надавали згоду на участь. Обробка та аналіз даних здійснювалися у два взаємодоповнювальні етапи — кількісний та якісний. На першому етапі було проведено кількісний аналіз, що включав частотний розподіл відповідей для виявлення загальних тенденцій і домінуючих позицій серед респондентів. Додатково застосовувалися методи побудови перехресних таблиць, які дозволили проаналізувати залежності між соціально-демографічними характеристиками (стать, вік, освіта, сфера діяльності) та оцінками респондентів щодо поточного стану забезпечення прав жінок і ефективності політики у цій сфері. Другий етап передбачав якісний аналіз відкритих відпові-

дей респондентів. Для цього було застосовано метод тематичного кодування, який дозволив структурувати та інтерпретувати індивідуальні міркування учасників опитування.

Вибіркова сукупність дослідження сформована за принципом експертно-цільового відбору (*purposive sampling*), що зумовлено необхідністю залучення саме тих респондентів, які мають професійний або громадський досвід у сфері забезпечення прав жінок, протидії дискримінації та насильству. Опитування поширювалося двома основними каналами: цільовою розсилкою серед експертного середовища (державні службовці, представники органів місцевого самоврядування, науковці, адвокати, активісти, працівники соціальної, освітньої та медичної сфер) та через жіночі громадські й правозахисні організації, які забезпечили додатковий доступ до цільових груп. Загалом зафіксовано 453 переходи за гіперпосиланням на анкету, з яких 317 були завершені повністю та увійшли до підсумкової бази даних, що становить 70% конверсії.

Характеристика вибірки свідчить про її високий професійний потенціал: 94% опитаних становили жінки; вікова структура була зосереджена переважно у групах 40–59 років; майже дві третини респондентів мали повну вищу освіту; понад 60% працювали у сфері соціального захисту, а близько 72% мали понад чотири роки професійного досвіду у публічному секторі, громадських організаціях або суміжних сферах (рис. 1–3). Тобто йдеться не про випадкову аудиторію, а про вибірку досвідчених практиків першої лінії взаємодії з уразливими групами.

Одним із важливих контекстних результатів стала фіксація соціально-економічних труднощів, з якими респонденти стикнулися після початку повномасштабного вторгнення. Найбільш поширеним

фактором виявилися виснаження та стрес — їх відзначили 59% опитаних. Погіршення умов праці або зниження заробітної плати назвали 29%, зростання навантаження, пов'язаного з доглядом за членами родини, — 19%, втрату роботи — 14%, вимушене переміщення — 13%. Ці відповіді важливі тим, що демонструють: навіть професійне середовище, яке бере участь у реалізації державної політики, саме перебуває під тиском психологічних і соціально-економічних наслідків війни. Отже, управлінська система функціонує у середовищі подвійної вразливості — і клієнтів, і самих виконавців політики.

Оцінка загального рівня забезпечення прав жінок в Україні виявила переважно критичне або стримано-критичне сприйняття. Лише 1% респондентів назвали його дуже високим, 21% — радше високим, 43% — середнім, тоді як 24% охарактеризували ситуацію як низьку або дуже низьку. Ще 11% утрималися від однозначної відповіді. Таким чином, дві третини опитаних не вважають стан реалізації прав жінок таким, що відповідає очікуванням і міжнародним стандартам.

На запитання про ключові інституції, які реально формують політику у сфері протидії дискримінації та насильству щодо жінок, респонденти найчастіше називали Міністерство соціальної політики України (47%), громадські організації (41%) та Урядову уповноважену з питань гендерної політики (40%). Органи місцевого самоврядування отримали 30%, парламентські комітети, правоохоронні органи та Міністерство юстиції — значно нижчі частки. Така конфігурація відповідей свідчить про дві тенденції: по-перше, про визнання центральної ролі соціально-політичного блоку держави, а по-друге — про високу значущість громадянського суспільства як фактичного співвиробника політики. У цьому

Рис. 1. Розподіл респондентів за статтю, %

Джерело: складено автором за результатами експертного опитування

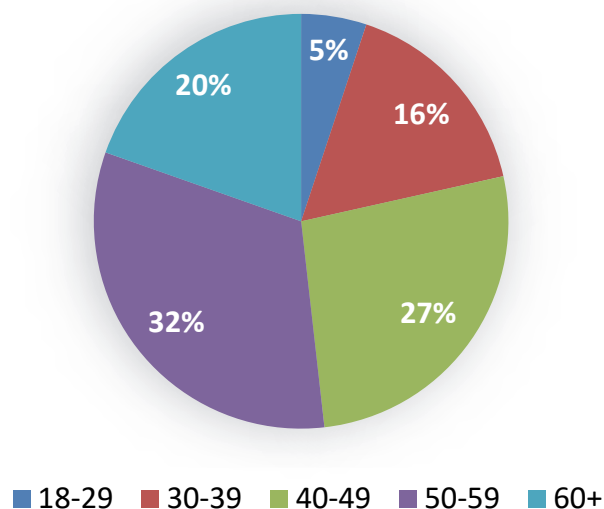

Рис. 2. Розподіл респондентів за віком, %

Джерело: складено автором за результатами експертного опитування

Рис. 3. Розподіл респондентів за сферою професійної діяльності, %

Джерело: складено автором за результатами експертного опитування

сенсі українська модель захисту прав жінок уже зараз функціонує як змішана, а не виключно державоцентрична.

Серед сфер, у яких, на думку експертів, спостерігається найбільше порушень прав жінок, на перше місце вийшов ринок праці — 52%. Другу позицію посіла політика — 27%, третю — правоохоронна система — 25%. Соціальний захист набрав 15%, охорона здоров'я — 9%, освіта — 5%. Такий розподіл є надзвичайно показовим: захист прав жінок у свідомості респондентів стосується не лише *violence-response*, а й системи доступу до праці, доходу, кар'єрного просування, представництва у владі та якості правозастосування. Тому політика, що фокусується виключно на боротьбі з насильством без вирішення економічних і представницьких дисбалансів, неминує буде неповною.

Найбільш критичні оцінки респонденти висловили щодо якості законодавчих механізмів. Лише 7% вважають, що чинне законодавство є достатнім і ефективно реалізується. Найпоширенішою стала відповідь, що законодавство формально достатнє, але реалізація слабка — 44%. Ще 27% наголосили на недостатності самих норм. Отже, сумарно понад 70% учасників опитування вказали на неповноту або слабкість захисних механізмів. Цей результат повністю корелює з офіційним і міжнародним аналітичним дискурсом, який фіксує проблему *implementation gap* як основний вузол української гендерної політики [14].

Не менш важливим є сприйняття інтеграції гендерної рівності у державну політику загалом. Лише 13% респондентів вважають, що гендерний підхід інтегрований системно й повністю; 40% зазначили, що інтеграція відбувається частково, у вибірових політиках або документах; 24% характеризують її як радше формальну або ігноровану; 23% утрималися від оцінки. Це означає, що гендерний

мейнстримінг в Україні досі не став загальнообов'язковою управлінською нормою й часто функціонує як проектна або декларативна практика, залежна від окремих інституцій, донорських програм чи локальних ініціатив.

Окремий блок питань стосувався профілактики насильства щодо жінок і дівчат. Лише 6% опитаних вважають наявні заходи достатніми; 65% відповіли, що вони недостатні; 25% зазначили, що заходи є частковими та фрагментарними. Найважливішими профілактичними напрямками респонденти назвали освіту в школах про гендерну рівність — 74%, інформаційні кампанії серед населення — 55%, а також спеціальне навчання для правоохоронців — 41%. Таким чином, експерти пов'язують профілактичну ефективність не лише з репресивними чи каральними механізмами, а насамперед з довгостроковим впливом на культурні установки, професійні компетентності та ранню соціалізацію. Відповідаючи на запитання про політичні інструменти, які потребують посилення, учасники опитування поставили на перше місце посилення відповідальності за дискримінаційні дії та насильство — 59%, а також удосконалення законодавчого забезпечення — 52%. Освітні програми з гендерної тематики підтримали 43%, державні інформаційні кампанії — 34%, збільшення бюджетного фінансування — 32%, підтримку громадських організацій — 22%. Цей розподіл свідчить, що для респондентів не існує протиставлення між «жорсткими» і «м'якими» інструментами: вони очікують їх одночасного посилення, але з різними часовими горизонтами ефекту. Значну увагу привертає блок відповідей щодо міжнародних стандартів. Важливість імплементації Стамбульської конвенції відзначили 63% респондентів, а Резолюції Ради Безпеки ООН № 1325 «Жінки, мир, безпека» — 61%. Водночас високою лишається частка тих, хто утримався від оцінки, що може свідчити

Таблиця 1

Ключові результати експертного опитування щодо стану гендерної політики

Блок оцінювання	Домінуючий результат	% (n = 317)
Якість законодавства	Законодавство формально достатнє, але реалізація слабка	44
Інтеграція гендерного підходу	Інтеграція відбувається частково й вибірково	40
Профілактика насильства	Наявні заходи є недостатніми	65
Бар'єри звернення по допомогу	Недовіра до правоохоронних органів	77
Пріоритетні послуги	Юридична допомога	74
Уразливі групи	Жінки з інвалідністю	67
Профілактичні інструменти	Освіта у школах з гендерної рівності	74
Політичні інструменти	Посилення відповідальності за дискримінацію і насильство	59

Джерело: складено автором за результатами контент-аналізу

як про недостатню поінформованість, так і про скепсис щодо здатності держави забезпечити реальну, а не формально-декларативну імплементацію цих стандартів. Особливо показовим у цьому контексті є низький рівень обізнаності з Принципами розширення прав і можливостей жінок (WEPs): лише 8% добре знайомі з ними, 27% чули частково, 52% взагалі не чули про цю ініціативу. Отже, міжнародна нормативна рамка ще не повною мірою стала частиною професійної повсякденності навіть у середовищі практиків. Показником інституційної легітимності політики виступає рівень довіри до державних органів у сфері гендерної рівності. Повну довіру висловили лише 5% респондентів, ще 31% — радше довіру. Натомість 33% зазначили, що радше не довіряють, 7% — зовсім не довіряють, 15% утрималися від відповіді. В підсумку рівень недовіри перевищує рівень довіри. Така конфігурація відповідей означає, що навіть за наявності програм і стратегій держава сприймається як не до кінця послідовний та ефективний виконавець у сфері захисту прав жінок. Для публічного управління це створює серйозний ризик: низька довіра знижує імовірність звернення по допомогу, ускладнює співпрацю з громадами та підриває дієвість профілактичних заходів. Суттєвим викликом визнано і слабку координацію в системі управління. Лише 6% респондентів оцінюють взаємодію між центральними та місцевими органами влади як високу, 31% — як середню, 25% — як низьку, 6% взагалі констатують її відсутність, 31% не змогли оцінити. Паралельно серед загальних викликів державної політики респонденти найчастіше називали стереотипи серед посадових осіб — 43%, відсутність контролю за виконанням гендерної політики — 42%, недостатнє фінансування — 27%, брак політичної волі — 27%, нестачу експертів — 18%. Тобто *policy gaps* лежать не лише у площині права чи сервісів, а й у сфері організаційної культури, моніторингу та міжрівневої координації.

Контент-аналіз відкритих відповідей підтвердив кількісні результати й дав змогу виокремити три наскрізні теми суспільного запиту. Перша —

необхідність реального правозастосування та невідворотності покарання. Респонденти неодноразово підкреслювали потребу «посилити законодавство та забезпечити його ефективне виконання», а також наголошували на створенні реєстру кривдників і посиленні відповідальності за дискримінаційні дії. Друга тема — розширення інфраструктури підтримки: юридичної, психологічної, соціальної та медичної допомоги, гарячих ліній, кризових кімнат і притулків. Третя — масштабна просвітницька робота, яка має починатися зі школи, знижувати стигматизацію жертв та змінювати ставлення суспільства до гендерної рівності. У цих відповідях чітко простежується орієнтація на практичні механізми, а не на суто декларативні політичні меседжі.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Проведене дослідження дає підстави стверджувати, що Україна сформувала достатньо розвинений правовий каркас захисту прав жінок, який відповідає базовим міжнародним стандартам у сфері гендерної рівності, недискримінації та протидії насильству. Водночас головний дефіцит зосереджений у площині реалізації. Йдеться про нестале фінансування, нерівномірність сервісної інфраструктури, слабкість міжвідомчої координації, недостатню підзвітність програм і брак повноцінного дата-контуру для управлінських рішень. У цьому сенсі проблема захисту прав жінок в Україні полягає передусім не у відсутності формально-правових норм, а в обмеженій ефективності їх практичної реалізації.

Результати експертного опитування підтвердили, що професійне середовище сприймає державну політику як частково реалізовану, фрагментарну та недостатньо результативну. Найбільш критичними зонами визначено ринок праці, політичне представництво, правоохоронну систему, профілактику насильства та доступність сервісів підтримки. Серед ключових рішень, на які існує найбільший суспільний запит, — посилення відповідальності за дискримінацію і насильство, розширення правової та психологічної допомоги, створення притулків і кризових кімнат, розвиток шкільної та професійної

освіти з гендерної тематики, а також впровадження гендерно чутливого бюджетування та КРІ у державних програмах.

Перспективи подальших досліджень пов'язані, по-перше, з проведенням порівняльних регіональних опитувань для виявлення відмінностей у сприйнятті проблематики прав жінок та якості сервісів; по-друге, з розробленням системи кількісних індикаторів ефективності державної політики

на рівні громад; по-третє, з аналізом нових форм насильства, насамперед цифрового, та механізмів реагування на них; по-четверте, з оцінкою довгострокового впливу війни на економічну самостійність жінок, структуру вразливих груп та інституційну спроможність держави. Саме такі дослідження можуть забезпечити перехід від нормативно-описової гендерної політики до доказового врядування у сфері захисту прав жінок.

ДОДАТКОВА ІНФОРМАЦІЯ

ФІНАНСУВАННЯ: Автори не отримували фінансування для цього дослідження.

ЗАЯВА ПРО ДОСТУПНІСТЬ ДАНИХ: Не застосовується.

КОНФЛІКТ ІНТЕРЕСІВ: Автори заявляють про відсутність конфлікту інтересів.

Література

1. Левченко К. В. Гендерна політика в Україні: визначення, формування, управління : монографія. Харків : Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2003. 344 с.
2. Мельник Т. М., Кобелянська Л. С. 50/50. Сучасне гендерне мислення: словник. Київ : К.І.С., 2005. 280 с.
3. Корюкалов М. Гендерна політика та інституційні механізми її реалізації в Україні: Національний огляд виконання Україною Пекінської декларації та Платформи дій і заключних документів Двадцять третьої спеціальної сесії Генеральної Асамблеї ООН. Київ, 2014. 120 с.
4. Кравченко О. С. Функції та принципи адміністративно-правового регулювання здійснення гендерної політики в Україні. *Київський часопис права*. 2024. № 2. С. 160–166. DOI: 10.32782/kj/2024.2.24.
5. Назарчук А. В. Змістовно-понятійна характеристика гендерної рівності у державній службі. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2024. Т. 2, № 83. С. 311–315. DOI: 10.24144/2307-3322.2024.83.2.45.
6. Марценюк Т. Українська політика — іменник нежіночого роду? *Критика*. 2012. Рік XVI. Ч. 7–8 (177–178). С. 8–12.
7. Марценюк Т. Гендер для всіх. Виклик стереотипам. Київ : Основи, 2017. 256 с.
8. Табанова А. І. Аналіз гендерної рівності та рекомендації щодо її забезпечення на ринку праці України та Одеської області. *Вісник соціально-економічних досліджень*. 2017. № 2–3 (63–64). С. 92–103. DOI: 10.33987/vsed.2-3(63-64).2017.92-103.
9. Коляда Н., Кочубей Т., Левченко Н., Войтовська А. Вплив гендерних стереотипів на виникнення насильства щодо жінок: аналіз сучасних тенденцій. *Social Work and Education*. 2025. Vol. 12, No. 2. P. 202–214. DOI: 10.25128/2520-6230.25.2.6.
10. Річний звіт Національної поліції України за 2018 рік. *Національна поліція України*. URL: https://npu.gov.ua/static-objects/npu/sites/1/Docs/Dialnist/Richni_zvity/NPU%20Annual%20Report%202018%20Ukr-1-26.pdf (дата звернення: 01.03.2026).
11. Річний звіт Національної поліції України за 2020 рік. *Національна поліція України*. URL: https://npu.gov.ua/static-objects/npu/sites/1/Docs/Dialnist/Richni_zvity/zvit-npu-za-2020-rik_com.pdf (дата звернення: 01.03.2026).
12. Звіт про діяльність Національної поліції України у 2024 році. *Національна поліція України*. URL: https://npu.gov.ua/static-objects/npu/sites/1/planu2024/Zvit_pf_2024.pdf (дата звернення: 01.03.2026).
13. Кількість випадків домашнього насильства зросла на 20%: МВС та парламент працюють над посиленням відповідальності. *Міністерство внутрішніх справ України*. URL: <https://mvs.gov.ua/news/kilkist-vipadkiv-domasnyogo-nasilstva-zroslo-na-20-mvs-ta-parlament-praciuiut-nad-posilenniam-vidpovidalnosti-1> (дата звернення: 01.03.2026).
14. Щорічна доповідь про стан додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина в Україні у 2020 році. *Уповноважений Верховної Ради України з прав людини*. URL: <https://ombudsman.gov.ua/storage/app/media/uploaded-files/schoricha-dopovid-2020.pdf> (дата звернення: 01.03.2026).
15. Гендерний моніторинг місцевих виборів 2015 і 2020 років. *Центральна виборча комісія*. URL: <https://www.cvk.gov.ua/actualna-informaciya/187243.html> (дата звернення: 01.03.2026).
16. Concluding observations on the ninth periodic report of Ukraine. *Committee on the Elimination of Discrimination against Women*. 2022. URL: <https://www.ecoi.net/en/file/local/2082140/N2266591.pdf> (дата звернення: 01.03.2026).
17. EU4Gender Helpdesk. Country Gender Profile: Ukraine. 2023. URL: https://euneighbourseast.eu/wp-content/uploads/2023/09/eu4genderhelpdesk_ukrainegenderprofile_2023-cgp_v3.pdf (дата звернення: 01.03.2026).

18. Violence against women prevalence estimates, 2023. *World Health Organization*. 2025. URL: <https://www.who.int/publications/i/item/9789240116962> (дата звернення: 01.03.2026).
19. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. База даних «Законодавство України». *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 01.03.2026).
20. Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків : Закон України від 08.09.2005 р. № 2866-IV. База даних «Законодавство України». *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2866-15> (дата звернення: 01.03.2026).
21. Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні : Закон України від 06.09.2012 р. № 5207-VI. База даних «Законодавство України». *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5207-17> (дата звернення: 01.03.2026).
22. Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017 р. № 2229-VIII. База даних «Законодавство України». *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2229-19> (дата звернення: 01.03.2026).
23. Про ратифікацію Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами : Закон України від 20.06.2022 р. № 2319-IX. База даних «Законодавство України». *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2319-20> (дата звернення: 01.03.2026).
24. Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення та інших законів України у зв'язку з ратифікацією Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами : Закон України від 22.05.2024 р. № 3733-IX. База даних «Законодавство України». *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3733-20> (дата звернення: 01.03.2026).
25. Про правовий і соціальний захист осіб, постраждалих від сексуального насильства, пов'язаного із збройною агресією Російської Федерації проти України, та надання їм невідкладних проміжних репарацій : Закон України від 20.11.2024 р. № 4067-IX. База даних «Законодавство України». *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/4067-20> (дата звернення: 01.03.2026).
26. Деякі питання взаємодії суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі : постанова Кабінету Міністрів України від 22.08.2018 р. № 658. База даних «Законодавство України». *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/658-2018-%D0%BF> (дата звернення: 01.03.2026).
27. Про невідкладні заходи із запобігання та протидії домашньому насильству, насильству за ознакою статі, захисту прав осіб, які постраждали від такого насильства : Указ Президента України від 21.09.2020 р. № 398/2020. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/3982020-35069> (дата звернення: 01.03.2026).
28. Державна соціальна програма запобігання та протидії домашньому насильству та насильству за ознакою статі на період до 2025 року : постанова Кабінету Міністрів України від 24.02.2021 р. № 145. База даних «Законодавство України». *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/145-2021-%D0%BF> (дата звернення: 01.03.2026).
29. Про схвалення Державної стратегії забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків на період до 2030 року та затвердження операційного плану заходів на 2022–2024 роки з її реалізації : розпорядження Кабінету Міністрів України від 12.08.2022 р. № 752-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/752-2022-%D1%80> (дата звернення: 01.03.2026).
30. Про схвалення Стратегії зменшення гендерного розриву в оплаті праці на період до 2030 року та затвердження операційного плану заходів на 2023–2025 роки з її реалізації : розпорядження Кабінету Міністрів України від 15.09.2023 р. № 815-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/815-2023-%D1%80> (дата звернення: 01.03.2026).
31. Про затвердження Національного плану дій з виконання резолюції Ради Безпеки ООН 1325 «Жінки, мир, безпека» на період до 2025 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 28.10.2020 р. № 1544-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1544-2020-%D1%80> (дата звернення: 01.03.2026).

References

1. Levchenko, K. B. (2003). *Genderna polityka v Ukraini: vyznachennia, formuvannia, upravlinnia* [Gender policy in Ukraine: definition, formation, management]: monohrafiia. Kharkiv: Vyd-vo Nats. un-tu vnutr. sprav. 344 p. [in Ukrainian].
2. Melnyk, T. M., Kobelianska, L. S. (2005). *50/50. Suchasne genderne myslennia* [50/50. Modern gender thinking]: slovnyk. Kyiv: K.I.S. 280 p. [in Ukrainian].
3. Koriukalov, M. (2014). *Genderna polityka ta instytutsiini mekhanizmy yii realizatsii v Ukraini: Natsionalnyi ohliad vykonannia Ukrainoiu Pekinskoii deklaratsii ta Platformy dii i zakliuchnykh dokumentiv Dvadsiat tretioi spetsialnoi sesii Heneralnoi Asamblei OON* [Gender policy and institutional mechanisms of its implementation in Ukraine: National review of Ukraine's implementation of the Beijing Declaration and Platform for Action and the outcome documents of the Twenty-Third Special Session of the UN General Assembly]. Kyiv. 120 p. [in Ukrainian].
4. Kravchenko, O. S. (2024). Funktsii ta pryntsypy administratyvno-pravovoho rehuliuвання zdiisnennia gendernoii polityky v Ukraini [Functions and principles of administrative and legal regulation of gender policy implementation in Ukraine]. *Kyivskyi chasopys prava*. № 2. Pp. 160–166. DOI: 10.32782/kij/2024.2.24 [in Ukrainian].

5. Nazarchuk, A.V. (2024). Zmistovno-poniatiina kharakterystyka gendernoi rivnosti u derzhavnii sluzhbi [Conceptual and terminological characteristics of gender equality in the civil service]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seriya: Pravo*. T. 2, № 83. Pp. 311–315. DOI: 10.24144/2307-3322.2024.83.2.45 [in Ukrainian].
6. Martseniuk, T. (2012). Ukrainska polityka — imennyk nezhinochoho rodu? [Ukrainian politics: a noun of non-feminine gender?]. *Krytyka*. Rik XVI. Ch. 7–8 (177–178). Pp. 8–12 [in Ukrainian].
7. Martseniuk, T. (2017). *Gender dlia vsikh. Vyklyk stereotypam* [Gender for all. Challenging stereotypes]. Kyiv: Osnovy. 256 p. [in Ukrainian].
8. Tabanova, A.I. (2017). Analiz gendernoi rivnosti ta rekomendatsii shchodo yii zabezpechennia na rynku pratsi Ukrainy ta Odeskoi oblasti [Analysis of gender equality and recommendations for ensuring it in the labour market of Ukraine and Odesa region]. *Visnyk sotsialno-ekonomichnykh doslidzhen*. № 2–3 (63–64). Pp. 92–103. DOI: 10.33987/vsed.2-3(63-64).2017.92-103 [in Ukrainian].
9. Koliada, N., Kochubei, T., Levchenko, N., Voitovska, A. (2025). Vplyv gendernykh stereotypiv na vynyknennia nasylstva shchodo zhinok: analiz suchasnykh tendentsii [The influence of gender stereotypes on the emergence of violence against women: analysis of current trends]. *Social Work and Education*. Vol. 12, No. 2. Pp. 202–214. DOI: 10.25128/2520-6230.25.2.6
10. Natsionalna politsiia Ukrainy (2018). *Richnyi zvit Natsionalnoi politsii Ukrainy za 2018 rik* [Annual report of the National Police of Ukraine for 2018]. URL: https://npu.gov.ua/static-objects/npu/sites/1/Docs/Dialnist/Richni_zvity/NPU%20Annual%20Report%202018%20Ukr-1-26.pdf [in Ukrainian].
11. Natsionalna politsiia Ukrainy (2020). *Richnyi zvit Natsionalnoi politsii Ukrainy za 2020 rik* [Annual report of the National Police of Ukraine for 2020]. URL: https://npu.gov.ua/static-objects/npu/sites/1/Docs/Dialnist/Richni_zvity/zvit-npu-za-2020-rik_com.pdf [in Ukrainian].
12. Natsionalna politsiia Ukrainy (2024). *Zvit pro diialnist Natsionalnoi politsii Ukrainy u 2024 rotsi* [Report on the activities of the National Police of Ukraine in 2024]. URL: https://npu.gov.ua/static-objects/npu/sites/1/planu2024/Zvit_pf_2024.pdf [in Ukrainian].
13. Ministerstvo vnutrishnikh sprav Ukrainy (2023). Kil'kist vypadkiv domashnoho nasylstva zrosla na 20%: MVS ta parlament pratsuiut nad posyleniam vidpovidalnosti [The number of domestic violence cases increased by 20%: the Ministry of Internal Affairs and Parliament are working on strengthening liability]. URL: <https://mvs.gov.ua/news/kilkist-vipadkiv-domasnyogo-nasilstva-zrosla-na-20-mvs-ta-parlament-praciuiut-nad-posilenniam-vidpovidalnosti-1> [in Ukrainian].
14. Upovnovazhenyi Verkhovnoi Rady Ukrainy z prav liudyny (2020). *Shchorichna dopovid pro stan doderzhannia ta zakhystu prav i svobod liudyny i hromadianyna v Ukraini u 2020 rotsi* [Annual report on the state of observance and protection of human and civil rights and freedoms in Ukraine in 2020]. URL: <https://ombudsman.gov.ua/storage/app/media/uploaded-files/schoricha-dopovid-2020.pdf> [in Ukrainian].
15. Tsentralna vyborcha komisiia (2020). *Gendernyi monitorynh mistsevykh vyboriv 2015 i 2020 rokiv* [Gender monitoring of local elections in 2015 and 2020]. URL: <https://www.cvk.gov.ua/actualna-informaciya/187243.html> [in Ukrainian].
16. Committee on the Elimination of Discrimination against Women (2022). *Concluding observations on the ninth periodic report of Ukraine*. URL: <https://www.ecoi.net/en/file/local/2082140/N2266591.pdf>
17. EU4Gender Helpdesk (2023). *Country Gender Profile: Ukraine*. URL: https://euneighbourseast.eu/wp-content/uploads/2023/09/eu4genderhelpdesk_ukrainegenderprofile_2023-cgp_v3.pdf
18. World Health Organization (2025). *Violence against women prevalence estimates, 2023*. URL: <https://www.who.int/publications/i/item/9789240116962>
19. Verkhovna Rada Ukrainy (1996). *Konstytutsiia Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 28.06.1996 r. № 254k/96-VR* [Constitution of Ukraine]. Baza danykh “Zakonodavstvo Ukrainy” / Verkhovna Rada Ukrainy. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> [in Ukrainian].
20. Verkhovna Rada Ukrainy (2005). *Pro zabezpechennia rivnykh prav ta mozhlyvostei zhinok i cholovikiv: Zakon Ukrainy vid 08.09.2005 r. № 2866-IV* [On ensuring equal rights and opportunities for women and men]. Baza danykh “Zakonodavstvo Ukrainy” / Verkhovna Rada Ukrainy. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2866-15> [in Ukrainian].
21. Verkhovna Rada Ukrainy (2012). *Pro zasady zapobihannia ta protydii dyskryminatsii v Ukraini: Zakon Ukrainy vid 06.09.2012 r. № 5207-VI* [On the principles of prevention and counteraction to discrimination in Ukraine]. Baza danykh “Zakonodavstvo Ukrainy” / Verkhovna Rada Ukrainy. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5207-17> [in Ukrainian].
22. Verkhovna Rada Ukrainy (2017). *Pro zapobihannia ta protydiiu domashnomu nasylstvu: Zakon Ukrainy vid 07.12.2017 r. № 2229-VIII* [On prevention and counteraction to domestic violence]. Baza danykh “Zakonodavstvo Ukrainy” / Verkhovna Rada Ukrainy. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2229-19> [in Ukrainian].
23. Verkhovna Rada Ukrainy (2022). *Pro ratyfikatsiiu Konventsii Rady Yevropy pro zapobihannia nasylstvu stosovno zhinok i domashnomu nasylstvu ta borotbu iz tsymy yavyschchamy: Zakon Ukrainy vid 20.06.2022 r. № 2319-IX* [On ratification of the Council of Europe Convention on preventing and combating violence against women and domestic violence]. Baza danykh “Zakonodavstvo Ukrainy” / Verkhovna Rada Ukrainy. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2319-20> [in Ukrainian].
24. Verkhovna Rada Ukrainy (2024). *Pro vnesennia zmin do Kodeksu Ukrainy pro administratyvni pravoporushennia ta inshykh zakoniv Ukrainy u zviazku z ratyfikatsiieiu Konventsii Rady Yevropy pro zapobihannia nasylstvu stosovno zhinok i domashnomu nasylstvu ta borotbu z tsymy yavyschchamy: Zakon Ukrainy vid 22.05.2024 r. № 3733-IX* [On amendments to

the Code of Ukraine on administrative offences and other laws of Ukraine in connection with the ratification of the Council of Europe Convention on preventing and combating violence against women and domestic violence]. Baza danykh "Zakonodavstvo Ukrainy" / Verkhovna Rada Ukrainy. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3733-20> [in Ukrainian].

25. Verkhovna Rada Ukrainy (2024). *Pro pravovyi i sotsialnyi zakhyst osib, postrazhdalyykh vid seksualnoho nasylstva, poviazanoho iz zbroinoiu ahresiieiu Rosiiskoi Federatsii proty Ukrainy, ta nadannia yim nevidkladnykh promizhnykh reparatsii: Zakon Ukrainy vid 20.11.2024 r. № 4067-IX* [On legal and social protection of persons affected by sexual violence related to the armed aggression of the Russian Federation against Ukraine, and provision of urgent interim reparations]. Baza danykh "Zakonodavstvo Ukrainy" / Verkhovna Rada Ukrainy. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/4067-20> [in Ukrainian].

26. Kabinet Ministriv Ukrainy (2018). *Deiaki pytannia vzaiemodii subiektiv, shcho zdiisniuiut zakhody u sferi zapobihannia ta protydii domashnomu nasylstvu i nasylstvu za oznakoiu stati: postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 22.08.2018 r. № 658* [Certain issues of interaction among entities implementing measures in the field of prevention and counteraction to domestic violence and gender-based violence]. Baza danykh "Zakonodavstvo Ukrainy" / Verkhovna Rada Ukrainy. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/658-2018-%D0%BF> [in Ukrainian].

27. Prezydent Ukrainy (2020). *Pro nevidkladni zakhody iz zapobihannia ta protydii domashnomu nasylstvu, nasylstvu za oznakoiu stati, zakhystu prav osib, yaki postrazhdaly vid takoho nasylstva: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 21.09.2020 r. № 398/2020* [On urgent measures for preventing and counteracting domestic violence, gender-based violence, and protecting the rights of persons affected by such violence]. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/3982020-35069> [in Ukrainian].

28. Kabinet Ministriv Ukrainy (2021). *Derzhavna sotsialna prohrama zapobihannia ta protydii domashnomu nasylstvu ta nasylstvu za oznakoiu stati na period do 2025 roku: postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 24.02.2021 r. № 145* [State social programme for preventing and counteracting domestic violence and gender-based violence for the period up to 2025]. Baza danykh "Zakonodavstvo Ukrainy" / Verkhovna Rada Ukrainy. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/145-2021-%D0%BF> [in Ukrainian].

29. Kabinet Ministriv Ukrainy (2022). *Pro skhvalennia Derzhavnoi stratehii zabezpechennia rivnykh prav ta mozhlyvosti zhinok i cholovikiv na period do 2030 roku ta zatverdzhennia operatsiinoho planu zakhodiv na 2022–2024 roky z yii realizatsii: rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 12.08.2022 r. № 752-r* [On approval of the State strategy for ensuring equal rights and opportunities for women and men for the period up to 2030 and approval of the operational action plan for 2022–2024]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/752-2022-%D1%80> [in Ukrainian].

30. Kabinet Ministriv Ukrainy (2023). *Pro skhvalennia Stratehii zmenshennia gendernoho rozryvu v oplati pratsi na period do 2030 roku ta zatverdzhennia operatsiinoho planu zakhodiv na 2023–2025 roky z yii realizatsii: rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 15.09.2023 r. № 815-r* [On approval of the strategy for reducing the gender pay gap for the period up to 2030 and approval of the operational action plan for 2023–2025]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/815-2023-%D1%80> [in Ukrainian].

31. Kabinet Ministriv Ukrainy (2020). *Pro zatverdzhennia Natsionalnoho planu dii z vykonannia rezoliutsii Rady Bezpeky OON 1325 "Zhinky, myr, bezpeka" na period do 2025 roku: rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 28.10.2020 r. № 1544-r* [On approval of the National action plan for implementation of the UN Security Council Resolution 1325 "Women, Peace, Security" for the period up to 2025]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1544-2020-%D1%80> [in Ukrainian].

Дата першого надходження статті до видання: 03.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 27.03.2026

Дата публікації: 31.03.2026